

Arrest

nr. 69 070 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2011 met referentnummer x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn afkomstig van Orumi (Edo State). U bent een ethnische Ishan en een christen van de Pinksterbeweging. Op zeventien of achttienjarige leeftijd ging u alleen wonen in Benin City en werkte er als buschauffeur. Op een dag in 2005 vernielden drie mannen uw bus en eisten dat u hen naar hun vergaderplaats bracht. U moest hen volgen in de vergaderruimte en men vroeg u zich aan te sluiten bij hun organisatie, genaamd de Eye. Ze beloofden dat ze u dan zouden

helpen bij problemen en dat ze u geld konden lenen. U kon niet weigeren en tekende een document. Een maand later moest u opnieuw een vergadering bijwonen. U kreeg de opdracht om samen met een groep jongeren iemand te gaan doden. U weigerde dit en besloot de volgende vergaderingen niet meer bij te wonen. U kreeg problemen met de medewerkers aan de bushalte die uw bus niet lieten uitrijden. In 2006 liep u met een vriend op straat in Edo state toen jullie plots werden aangevallen door onbekenden. Uw vriend werd neergeschoten en u bracht hem naar het ziekenhuis, waar hij overleed aan zijn verwondingen. U ging de aanval aangeven op het politiekantoor van Edo state en werd gearresteerd door de politie, die u ervan beschuldigde uw vriend te hebben gedood. U kreeg een aanbod zich vrij te kopen maar had het geld niet. Na enkele maanden kwamen de drie mannen van de Eye groep naar uw cel en vroegen of u terug wilde komen naar de groep. Als u zou instemmen zouden ze u vrijlaten. U weigerde en besefte dat zij de oorzaak waren van uw arrestatie en opsluiting. Na drie jaar opsluiting werd u midden 2008 vrijgelaten. U verhuisde naar Akowonje Egbeda (Lagos state) en werkte er als chauffeur. In 2010 kwamen de drie mannen van de Eye plots naar de standplaats en gingen in uw voertuig zitten. Ze gaven u twee weken de tijd om terug te keren. U weigerde terug te keren en begon te schuilen op verschillende adressen. U vertelde uw probleem tegen Tony die voorstelde u te helpen het land te doen verlaten. Op 5 oktober 2010 reisde u per vliegtuig naar België waar u dezelfde dag aankwam. Op 7 oktober 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u uw land van herkomst diende verlaten omdat u problemen kende met de Eye groep omwille van uw weigering deel te nemen aan hun gewelddadige activiteiten (CGVS, pp.3-5). Volgende bedenkingen kunnen evenwel bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal worden gemaakt.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate vaag en onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Zo was u niet in staat de gebeurtenissen te situeren in de tijd. U verklaarde dat u denkt dat u in 2005 gedwongen werd naar een vergadering te gaan en toe te treden tot de Eye-groep (CGVS, p.4) en u vervolgens in 2006 werd gearresteerd en tot 2008 opgesloten werd in het politiebureau, maar u kon de datum of de maand niet nader aanduiden (CGVS, p.4). Ook wat betreft de recente gebeurtenissen die tot uw vertrek hebben geleid - en waarvan men kan verwachten dat u ze zich nog zou herinneren - kon u enkel zeggen dat de mannen van de Eye u in 2010 kwamen opzoeken was en herinnert u zich de maand niet (CGVS, p.4). Zelfs wanneer u gevraagd werd in welke periode van het jaar verklaarde u eerst dat de ontmoeting begin 2010 plaatsvond en nadien dat het tussen midden en eind 2010 gebeurde (CGVS, p.4). Het komt niet doorleefd over dat u zich totaal niet meer kan herinneren wanneer deze belangrijke gebeurtenissen plaatsvonden.

Verder verklaarde u dat men u op de eerste vergadering zei dat u moest toetreden tot de Eye groep en dat men u hierbij vertelde dat het een groep was waarbinnen de leden elkaar helpen in geval van problemen en dat u ook via de groep een lening kon aangaan (CGVS, pp.3-4). U verklaarde dat u pas bij de tweede vergadering door had waar de groep echt voor stond (CGVS, p.5), waar ze u de opdracht gaven mee te werken aan de moord op een persoon (CGVS, p.4). Dit is evenwel tegenstrijdig aan uw verklaring dat u voordien al van dergelijke groepen had gehoord en wist dat ze mensen vermoorden en geweld pleegden (CGVS, p.5). Ook van de Eye groep had u specifieke informatie dat ze mensen hadden vermoord (CGVS, p.7). Aldus komt het niet waarachtig over dat u tijdens de eerste vergadering niet wist wat de ware aard en activiteiten waren van de groep. Zelf indien ze hun naam die eerste keer niet hadden gezegd – wat onwaarschijnlijk is aangezien ze hun groep voorstelden en u een aansluitingsformulier lieten tekenen (CGVS, p.5) – had u hen nog kunnen herkennen aan het u bekende symbool van de Eye dat sommige aanwezigen volgens uw verklaring droegen tijdens de vergadering (CGVS, p.5 en p.6).

Vervolgens had u ook geen idee waarom de Eye wilden dat u zich bij hen zou aansluiten (CGVS, p.6). U kon evenmin zeggen wie hun leider is (CGVS, p.5) en hoeveel personen aanwezig waren tijdens de vergaderingen waaraan u deelnam (CGVS, p.5). U verklaarde dat leden van de Eye uw werk als buschauffeur blokkeerden maar bracht geen enkel concreet element aan dat er op wijst dat deze personen daadwerkelijk tot de groep behoren (CGVS, p.6). Deze vaagheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid bij de Eye-groep.

Aangaande uw opsluiting in het politiekantoor van Edo state verklaarde u dat de groep ook dit had veroorzaakt om u zo onder druk te zetten om terug bij de groep te komen (CGVS, p.4). Indien de groep werkelijk met de politie samenwerkte om u vast te houden en op die manier onder druk te zetten is het evenwel niet logisch dat ze u na enkele maanden één keer kwamen bezoeken om een voorstel te doen en vervolgens meer dan twee jaar lieten opsluiten om u vervolgens vrij te laten (CGVS, p.4). Op die manier werd het eventuele effect van uw opsluiting als drukkingsmiddel immers te niet gedaan. Voorts

kon kan u geen enkele naam noemen van uw medegevangenen of van uw bewakers, wat eveneens vreemd is in het licht van uw jarenlange verblijf daar (CGVS, p.7).

U verklaarde dat u na u vrijlating besloot in Lagos te gaan wonen om de mensen van de Eye-groep te vermijden (CGVS, p.4). Derhalve is het bevreemdend dat u in die periode naar Orumi in Edo State ging om uw familie te bezoeken (CGVS, p.2). Op die manier liep u immers het risico dat de groep u zou zien en opnieuw onder druk zou zetten. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u tijdens deze bezoeken problemen kreeg (CGVS, p.3 en p.4), wat vraagtekens doet rijzen bij uw bewering dat de leden van de Eye actief naar u op zoek waren (CGVS, p.4).

Voorts dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat de drie mannen van de Eye u in 2010 uiteindelijk opspoorde in Lagos en zij u twee weken de tijd gaven om terug te keren, waarna ze weer vertrokken (CGVS, p.4). Gelet op het feit dat het jaren geduurd vooraleer ze u hadden gevonden (CGVS, p.4) en u bovendien geen enkele indruk gaf dat u dit keer wel zou instemmen (CGVS, p.7), is het niet overtuigend dat ze de eis communiceerden en u vervolgens achterlieten, aangezien ze u zo de kans gaven om opnieuw te vluchten.

Tenslotte dient te worden gewezen op het feit dat hoewel u in België regelmatig contact heeft met uw familie (CGVS, p.3), u geen enkele informatie heeft over uw huidige situatie (CGVS, p.7). U verklaarde dat ze weten dat u hier veilig bent en jullie het in de gesprekken louter op begroetingen houden (CGVS, p.7). Het is niet alleen merkwaardig dat u niet zou vragen naar de verdere evolutie gezien de impact van de situatie op uw leven. Bovendien kan er ook van u worden verwacht dat u alle mogelijke inspanningen zou leveren om zich te informeren over uw situatie.

Het is overigens verwonderlijk dat uw familie nooit in aanraking is gekomen met de Eye mensen (CGVS, p.7). Aangezien ze op zoek waren naar u zou men immers verwachten dat ze in hun zoektocht ook de familie zouden aanspreken of onder druk zetten om informatie te krijgen over uw nieuwe verblijfplaats. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Nigeria problemen kende met de Eye groep.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde rijbewijs (uitgegeven te Rivers state, dd.5 mei 2010) is niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het bevat identiteitsgegevens en persoonsgegevens die hierboven niet meteen in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft aan dat de communicatie tijdens zijn gehoor alles behalve ideaal was. Hij diende zijn verklaringen in het Engels af te leggen en er was geen tolk voorzien. Voorts merkt verzoeker op dat hij verslag deed over traumatiserende feiten, quasi analfabeet is en slechts over beperkte intellectuele vermogens en geen schoolse achtergrond beschikt. Het onderzoek gebeurde aldus niet met de nodige zorgvuldigheid en grondigheid.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn asielaanvraag gedurende het onderzoek van zijn asielaanvraag de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Engels beheerst (administratief dossier, stuk 12, bijlage 26). Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS werd gehoord in de Engelse taal en tijdens dit gehoor werd bijgestaan door een advocaat én een vertrouwenspersoon. Bij aanvang van het gehoor werd aan verzoeker verduidelijkt dat eventuele problemen gemeld moesten worden, hetgeen hij heeft nagelaten te doen. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor of mogelijke communicatieproblemen. Ook zijn raadsman en vertrouwenspersoon maakten van dergelijke problemen geen melding wanneer zij de kans kregen om bijkomende opmerkingen te formuleren (administratief dossier, stuk 3). Het is bijgevolg niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing op louter algemene wijze te stellen dat verzoeker zich niet goed kon uitdrukken in de Engelse taal.

Artikel 51/4 is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal van de proceduretaal. Dit artikel verhindert niet dat de dossierbehandelaar die het interview met de asielzoeker afneemt zelf de rol van de tolk waarneemt indien hij die taal beheerst.

Verzoeker bracht op het Commissariaat-generaal een coherent, goed te volgen relaas middels hetwelk hij aantoonde de gestelde vragen probleemloos te begrijpen en meestal vlot te kunnen beantwoorden.

Hij heeft daarenboven geen opmerking omtrent het in de bestreden beslissing weergegeven feitenrelaas, waaruit blijkt dat een communicatieprobleem inzake de door hem aangevoerde feiten niet kan worden aangenomen.

Derhalve kan evenmin aangenomen worden dat het verwoorden van de feiten in die mate traumatisch was dat hij geen coherent en consistent relaas kon doen.

Ook van een persoon met een geringe opleiding mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken.

Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken en dit omwille van de terecht vaststelling dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

Het volstaat niet dat verzoeker louter verklaart een vrees voor vervolging te koesteren aangezien hij deze vrees ook aannemelijk dient te maken.

Verzoeker brengt - behoudens de beweerde communicatiemoeilijkheden, analfabetisme en opleiding (*cf. supra*) - geen concrete argumenten aan als verweer tegen de omstandige motivering inzake zijn ongeloofwaardig geacht relaas. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier, terecht en pertinent zijn en aldus worden overgenomen door de Raad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS